

Kantorovy trefunky.

Hlasovně od Hryzeničkovi...

Zrak se pana Hryzeničkovi... Kantorovi trefunky... Hryzeničkovi se ohlíželo omdlit...

"Bože! — pan hrabě!" zvolal. "Co to, pane lesníku: to jste vy?"

"Ano, pane hrabě — ale tosiť líter hrabě: pane Hryzeničko, to jste vy?"

Kantor si oduchl. Otvíral se a koukal vlecek adyechť: Já ji dostal od vaší slečny doery — tu právě jde!"

A skutečně vracela se Anna, která byla Emmil doprozdila. Spatřivši kantora, vypukla v hlasitý smích.

"Tento předtím byl na koleca a prosil, aby ho vyvezli. "Samá nevrnná náhodá, pánové!" zvolal hrabě, když byla Anna vše objasnila.

"Co jsme si to jsme si, odpustíme si!" "A radosti!" odpověděli druzi a pokračovali si čekat.

"Ale začal mne šertovský svádl, pane lesníku!" mručel kantor, "Vy smíte pořádně přikřikovat!"

Nato se rozslíli. Nejdřív odepjel hrabě; pak odesla Anna, a konečně pan lesník doprovodil pana učitele. Ona se přátelsky rozloučila, jenž Hektor nemohl pochopit, co se to stalo, le se syna cíl pan lesník kamarádil s tím, kterého před chvílí tak nemiloval...

VELOCIPED.

"Firma Velek & Lisj odporuče — je pt. obsazená rychlopedy všeho druhu, dvou i tříkolově pro pány, dámy i děti — v cenách nejlevnějších."

Tak šel pan Tobiáš Hryzeničko asi čtrnáct dní po onom přátelském výprašku, v "Nár. Listech".

"Velociped — velociped" — opakoval si, "velociped, ten zde udělá rámus — furor — toho tu nikdo nezná, nemá — já bych — ne — to je nápad! Rozhodnuť!"

Pak Hryzeničko vymrštil se jako pružina, přiskočil k stolká, otevřel přehrádku a počítal peněz.

"Výborně!" zvolal, "kasa stačí." Po té sedl a psal: "Vaše Blahorodí!"

Prosím o zaslání jednoho kusu mužského velocipedu na poštovní dobirku. Velociped můžete zaslat po přiloženém formánovi.

S áctou

Tobiáš Vavřinec Zachariáš Hryzeničko t. j. učitel. V letech dne 22. srpna 1870. Složil — započel — zaslal. Za třden tu byl velociped.

"Jaká ta správná firma, ti pánové Velok & Lisj! — Solidní to firma," opakoval pořádě i dětem ve škole.

V tří ještě den započel pan Hryzeničko své cvičení na velocipedu. Co se ubožák napadl, co si natloukl modřin i zelenin, co roztrhal boty: kalhot — až bnda! Přec však ničeho nelitoval, alebrž pokračoval, když vstával, těšil se, že vlohy k tomu má.

"Věru, vlohy mám, jde to, až na maličkost. Leč to se podá." "D'able, už zase ležim! To byl pád — ale neč: šofit má "pád" sedm a přece se dosud nezabil. Vstal a jel opěť.

"Zas už — hrome: po desát! To je vic, než by sama šofitina snesla! — Nu, dnes toho již nechám." A šel domů, velociped na zádech.

A tak to bylo každý den. Dlouho se cvičil náš pan kantor v jízdě na velocipedu, až konečně ustanovil si den, kdy hodlal podniknouti první výjezdu.

Bylo to ve svátek. Pan Hryzeničko slavil to své oděně vyšel před školu, vsedl na velociped a jel. Jeda s vřiků od kostela k rybníku, nemohl bujnost svého dvoukolového oře ukrotiti a vjel přímo z hráse do rybníka, kdež se šťastně pohroužil.

Hned tu byl bouř kluků, kteří si vysoukali nahavice i rukávy a vyvedše pana učitele, vytáhli pak i velociped.

I staří lidé přišli na pomoc, radili mokřema jezdecky, aby si foukl za hadra, aby mu nebylo něco z loknutí; aby snědl kousek cukru nebo soli, aby si natřel skráň kofalkou; ano jesti vysloužilý voják vykřepal honem dřmka a nutil popel do kantora.

"D'as si vás vem i vašími medicínami! — Každý začátek je těžký; ale já pojednu přec!" Kvapil domů, převlékl se a sednul na velociped, jel znova jakoby nic.

Jedla na městem dosti dobře, tak že vlastně jen z blízka jednu vršku se sklěl stehl a dva nob tli křehký s houskami na baby převezlil.

"Mám to na ty baby neštěti!" buřel a jel dále. Již měl málem vyjeti z města, an tu vyběhla kov se celá vyčlouna proti milému velocipedčiči. Hryzeničko nebyl vstaneš slovík sly. "Tobiáš!" pravil k sobě, "koso ublížit je blich, ona má rohy!" — Lubení strasen a vřiká a — přejel vřipka, která se profesorovout nechtěl, avšak dosti stětal šim rovtámim, nádelekem lehoť vyhrnul se z po sledněch domků na nebohohe jedařod pal a rvall velociped sa kola a kantora za noby. Aby jim okřoua, rozjel se rychlá a — za jel čtyry houska.

"Čertova hařeť! pořádk to lese pod noby — já se z toho už sci nevyplatu!"

Vypřel se však přeca bezes vřeho dalšího úrazu dostal se až k myslivně, kdež vjel přímo až do dvora.

Bystřel oko kantorovalo spatřilo ihned slečen Annu s panem lesníkem v okně. Tabil, že obdivují umění, kteréž on zde provozuje, i ustanovil v ducho, že provede po dvoře malou projektiku krasojezdeckou.

Jezdil sem, jezdil tam, pomalo, rychle, zpřima i v zášlích. Konečně chtěl přejet dvůr z kouta do kouta. Rozjel se tedy neobyčejně rychle — v tom ale již začal prudkovat vyřikovat. Více neviděl, více neslyšel — pády ubívalo mu pod nohama — a tuh! ležel v jámě vápnum naplněné.

Vřáf jého velociped odpočíval mu na hlavě a ramenu.

Zkoušel vylézt, než tíle velocipeda a mčkkost vápna ptekčěly mu v tom; šim více se pachtil a obhřpal rukama kolem sebe, tím více se zabořoval.

Tu přicházela pomoc: lesník a Anna. Anna zahledla s okna, že jede kantor přímo k jámě vápnum naplněné, i vyřkčila leknutím; bylo však již pozdě.

Svolali ihned lidi, kdo právě byl po ruce a vytáhli nejprvé velociped, potom kantora. Lesník jakož i ostatní přítomní nemohli se zdržeti smíchu při pohledu na ubožáka: bylť bílý jako holubice — nescházel mu než olivová ratolest v sobáku.

"To mně jistě ostane šlak na kalhotěch!" našel a nechal se dověst k pumpě, kdež četkáři pilně pumpovali, aby kantora aspoň z "nehoršibho" oprala.

A jak se tento malér skončil? Skoro jako předěšl; pan lesník zase doprovodil kantora, kterýž vězel opěť v uniformě — jenom že jí tentokráte pan lesník neprášil, nýbrž ať druhý den doma — když v ní kantora už nezbylo.

KONEC.

"Ušlám tomu konec," řekl, zaklepal a vešel v nejlepší šat o děn a vážnou tvář do pokoje Emilina.

Tato přivítala jej veselo. "Děleťtá novina vede mne k vám, vážná slečna."

"Prosím, mluvte. Mohuli vám něčím..."

"O můžeto! můžeto! Vy jate ta jediná, kteráž..."

"Prosím, vyjadřete se..."

"Naže budět! Sděluji vám tedy radostnou novinu, že můj strejček kolouhí umřel."

"Radostnou — že umřel?"

"Ó ano: ustanovít mne svým jediným dědicem!"

"Gratuluji!"

"Jste, slečno, první osoba, jížto sděluji své štěstí."

"Vášim si toho a za důvěrnost vaši oplátím vám stejnou důvěrností."

"Ó! ach!..."

"Prosím sedněte!"

"A Hei!" opakoval kantor a v ducho si myslil: Ta osoba má kurál! ona mož to tak lekná do oči!

"a Hei" pane Hryzeničko, vy jste máš byl povrhý přátelůky nakloněná — avš vás tedy na sejték..."

"Již na sejték?!" zvolal Hryzeničko a doočil pro sebe: ta má kvalit!

"Ano na sejték; neboť budu slavit už zejtra své sasnoubení s panem Karlem Lípovským, šfadníkem zápuatí dráhy." —

Hrom z čista jasna neměha míti kroutičiho šluka, nežli mála poslední slova Emilina. A kdyby byly v kantorovi prašky v ohny vlade pumy, i rojektily a torpedy, nebyli by sejték tak prudce sebou trhl.

Povstal — sákoctal několik slov a vyrážl a pokoje jako šlof. Na schodech zavrčoval do dveřky, střežel nesa a šlčn škle nicivody, a porazil ji šťastně jako jedno hřm —

Druhého dne odjel navždy s le a svákal se v dídlově, kterýž jeho strejček vydělaváním kolí byl nahromadil.

Rozmanitosti.

Odsouzena k smrti a přeco nevinna. — Před šest měsíců pos tavena byla paní Julia L. Randeaová z Chesaforte před porotní soud versallikf. Byla obžalová na že otrávila svého muže. Soud povolal soudního znalca, jistého lokárníka versallikého, aby ohle dal mrtvolu a podal své dobrozdání. Lokárník vyslovil se v hlavním přičleni v ten smysl, že v mrtvole nalezl kyselinu šťávlovo-vou, prudký to jed, jehož polití mělo za následek smrt Lera deaua. Porota uznala na základě dobrozdání toho obžalovanou jednohlasně vinnou. Byla odsouzena k trestu smrti. Slovníto mu obhajil dr. Lachandovi podalilo se však vymoci změnu rozsudku v ten smysl že obžalované vyměněn byl 20letý žalář. Náhodou bylo sledáno, že soudní píšetř protokolu lišené udělil chybu, zapomenuv zapsati výpověď jednoho svědka. Kasadni dvůr zrušil roz sudek ten a odkázal záležetož po znovu porotnímu soudu v depar tementu seinském. Předsedovi soudu byla výpověď znalce poněkud nápadná, proto povolal tři proslulé profesoery Sorbonny, aby oni podali svůj úsudek o přičině smrti Lera deaua. Tito znalci výpovědi k nemalému ustrnutí soudu, že o jakémsi jedu nelze tu mluvit; Lera deaua zkrátka že u mřel smrtí přirozenou. Na to ovšem musela býti obžalovaná propuštěna. Případ ten zaměstnává velmi veřejně míněti v Paříži. Kdyby nebyl soudní píšetř náhodou dopustil se formální chyby — byla by žena zcela nevinná strávila 20 let v káznic.

Národní díuh Soustátí domáhl největší výše v srpnu 1865 kdy obnášel \$2.756.431.571. Na prvního června 1878 obnášel \$2.033.637.450. Býl tedy umenšen o \$722.794.121. Roční výlohy vlády, zahrnuje v to i úrok z národního dluhu, obnášely:

Table with 2 columns: Year and Amount. R.1870.....\$369,653,660.75. R.1871..... 292,177.188.25. 1872..... 277,517.962.67. 1873..... 290,345.245.33. 1874..... 287,133.873.17. 1875..... 274,623.392.84. 1876..... 258,479.797.83. 1877..... 238,660.008.98.

V roku 1867 obnášel roční úrok v nář. díluh 143,781,591. V roku 1877 pouze \$97,124,511; v menien tedy o \$46,657,080 ročně. Umenšen toto stalo se jednak umenšením díluh, jednak snže ním úroků.

Nové voľby do německé Hřské rady obdržaly se minulý třden. V radě té zasedá poslan ec 397 a sice z Pruska 236, Bavorska 48, Saska 23, Wirtemberku 17, Elasko-Lotrńska 15, Baden ska 14, Hosenenska 9, Mecklenburg-Schverínska 6, Oldenburska, Saxe-Weimar, Brunšvicka a Hamburgu po 3, Anhalt, Saxe-Meiningen a Saxe-Coburg-Gotha po 2, z ostatních knížectví po jednom. Minulá Hřská rada sestávala se 128 národních liberálů, 98 členů streda (Ultrasantů a 6 protestantů, 37 unionistů, 36 konservativních, 33 pokroklých, 15 Lotřiháně, 14 Poláků, 13 sociálních demokratů, a t. d. Něk c

si nemohou stělovat, le by nemla il výběr ve stranách.

— Dva potomeí bývalého presidenta Spojených Států Tylora, došel na lívu ponci, nalazají se v největší chudobě. Tylor má dva syny a dcera. Nejstarší jeho syn Robert Tylor lí a umřel co vydavatel nepotrhuho voakov. sledho časopisu v Montgomery, Alabama; mladší syn a dcera jsou jetě na lívu, prvobři ve Floridě, poselnděbi v "Louis Home" ve Washingtonu, oba v třtých chudobě. O John Tyloru píle jeden správdcaj a Floridy: "Bedei jsem se se synem 64v. před sedenta Tylora. Je mu asi 90 let a jest otci svému na vlas podoban. I ve své ocyňě vešk ch dobrě zachovává jistou vážnost a dš a bílá kravaty. Rozmluva jeho jest velice zajímavá, avšak pamatoje při tom vždy, přelně le jest rodilý Virgšan, za druhé le jest synem presí outa. Otci jeho platil za boháče, když roku 1845 odjířil se do soukrorného života; ale když roku 1862 emřel, sledvalo se, le nemá již nic. John Tylor líje už 20 let ve veliké bídě."

— "Hei!" opakoval kantor a v ducho si myslil: Ta osoba má kurál! ona mož to tak lekná do oči!

"a Hei" pane Hryzeničko, vy jste máš byl povrhý přátelůky nakloněná — avš vás tedy na sejték..."

"Již na sejték?!" zvolal Hryzeničko a doočil pro sebe: ta má kvalit!

"Ano na sejték; neboť budu slavit už zejtra své sasnoubení s panem Karlem Lípovským, šfadníkem zápuatí dráhy." —

Hrom z čista jasna neměha míti kroutičiho šluka, nežli mála poslední slova Emilina. A kdyby byly v kantorovi prašky v ohny vlade pumy, i rojektily a torpedy, nebyli by sejték tak prudce sebou trhl.

Povstal — sákoctal několik slov a vyrážl a pokoje jako šlof. Na schodech zavrčoval do dveřky, střežel nesa a šlčn škle nicivody, a porazil ji šťastně jako jedno hřm —

Druhého dne odjel navždy s le a svákal se v dídlově, kterýž jeho strejček vydělaváním kolí byl nahromadil.

Humor.

Ve vesnické hospodě.

Hosti: Ale pane hospodská, včete přec pyř to okřivé kotě, včete mi včete do talíře. Hospodská: To že je okřivé kotě? I vo vás napadá. To máte bytř avšit. Vidíte, ono zná i ten talíř s kterého jte, proto že s něho obyčejně žero.

V hudebním krámu.

Slečinka: Prosim, jaké nové kusy máte? — Prodavač: "Či znáš té lásky touhu?" — Slečinka: To jí znám. Prodavač: Tedy "První políbení." — Slečinka: To jí znám. — Prodavač: Nuž tedy "Přehni, přehni se mnou a buď mou." Slečinka: Ano, ano, to bude něco dobrého.

Lekhá pomoc.

Inspektor na dráze: Pane správče, dochází sále stílnost, že naše tmavě barvené vozy přiléhá sebou hříz; naše světle natřené běží přý mnohem tšeji. — Správce dráhy: Hm, — toť musíme ty tmavě hned nechat přebarvit na světlé.

Den Páně.

Učitel: Pověz mi Kačenko, který pak je den Páně. — Kačenka: To já nevím. — Učitel: Nu, kdypak chodí maminka do kostela. — Kačenka: Když má nový klobouk.

Soucit.

Pradlena (k přítelkyni která samotná v prádelně pracuje): "Ale paní sousedko, neboli vás huba, když celý den nemážete si pohovořít!"

Z přírodovědy.

Profesor (ukazuje kostru osla): Pánové, minule přišli jsme až na psa; nyní prosím pozorajte osla, jehož před sebou máte.

Stěšt.

A. "Ty máš přece jen dobře Máš staré víno i staré peníze." — B. "Ano, jen že, abych obě dostal musil jsem si též vzít starou ženu."

Přívoděti.

Smělý zvíhák k neznámé hochě dáme na procházce: "Směl bych mítí to potěšení býti po cestě vaším společníkem?" — Dáma: "Děkuji; jak vidíte jest to místo již zajmuto. Pojď sem Azorku!"

Šarlatanství.

Farář: "Nu, sousede, jak je s očima? Pomáhá zážračná voda, kterou jsem vám poradil?" — Soused: "No, velkým pane! Já již neopotřebil. Doktor mi řekl že by mi nic nepomohla; abych raděj jedl silnou stravu a pil denně několik sklenice vína, že mi zrak osělil." — Farář: Nesmysl! Kdyby silná strava a víno zrak seslivalo, musil bych já už skra zeď vidět!"

JESTLI CHCETE PRAPOR

hedvábný koupiti pro spolek, a nejlépeho hedvábi, vkusně a elegantně provedení, příte o cenik na GILBERT HUBBARD & CO. CHICAGO ILL.

Konsul H. Claussonius.

Consul H. Claussonius. His. 3. jilní Clark s. CHICAGO, ILLINOIS.

— Dva potomeí bývalého presidenta Spojených Států Tylora, došel na lívu ponci, nalazají se v největší chudobě. Tylor má dva syny a dcera. Nejstarší jeho syn Robert Tylor lí a umřel co vydavatel nepotrhuho voakov. sledho časopisu v Montgomery, Alabama; mladší syn a dcera jsou jetě na lívu, prvobři ve Floridě, poselnděbi v "Louis Home" ve Washingtonu, oba v třtých chudobě. O John Tyloru píle jeden správdcaj a Floridy: "Bedei jsem se se synem 64v. před sedenta Tylora. Je mu asi 90 let a jest otci svému na vlas podoban. I ve své ocyňě vešk ch dobrě zachovává jistou vážnost a dš a bílá kravaty. Rozmluva jeho jest velice zajímavá, avšak pamatoje při tom vždy, přelně le jest rodilý Virgšan, za druhé le jest synem presí outa. Otci jeho platil za boháče, když roku 1845 odjířil se do soukrorného života; ale když roku 1862 emřel, sledvalo se, le nemá již nic. John Tylor líje už 20 let ve veliké bídě."

— "Hei!" opakoval kantor a v ducho si myslil: Ta osoba má kurál! ona mož to tak lekná do oči!

"a Hei" pane Hryzeničko, vy jste máš byl povrhý přátelůky nakloněná — avš vás tedy na sejték..."

"Již na sejték?!" zvolal Hryzeničko a doočil pro sebe: ta má kvalit!

"Ano na sejték; neboť budu slavit už zejtra své sasnoubení s panem Karlem Lípovským, šfadníkem zápuatí dráhy." —

Hrom z čista jasna neměha míti kroutičiho šluka, nežli mála poslední slova Emilina. A kdyby byly v kantorovi prašky v ohny vlade pumy, i rojektily a torpedy, nebyli by sejték tak prudce sebou trhl.

Povstal — sákoctal několik slov a vyrážl a pokoje jako šlof. Na schodech zavrčoval do dveřky, střežel nesa a šlčn škle nicivody, a porazil ji šťastně jako jedno hřm —

Druhého dne odjel navždy s le a svákal se v dídlově, kterýž jeho strejček vydělaváním kolí byl nahromadil.

Humor.

Ve vesnické hospodě.

Hosti: Ale pane hospodská, včete přec pyř to okřivé kotě, včete mi včete do talíře. Hospodská: To že je okřivé kotě? I vo vás napadá. To máte bytř avšit. Vidíte, ono zná i ten talíř s kterého jte, proto že s něho obyčejně žero.

V hudebním krámu.

Slečinka: Prosim, jaké nové kusy máte? — Prodavač: "Či znáš té lásky touhu?" — Slečinka: To jí znám. Prodavač: Tedy "První políbení." — Slečinka: To jí znám. — Prodavač: Nuž tedy "Přehni, přehni se mnou a buď mou." Slečinka: Ano, ano, to bude něco dobrého.

Lekhá pomoc.

Inspektor na dráze: Pane správče, dochází sále stílnost, že naše tmavě barvené vozy přiléhá sebou hříz; naše světle natřené běží přý mnohem tšeji. — Správce dráhy: Hm, — toť musíme ty tmavě hned nechat přebarvit na světlé.

Den Páně.

Učitel: Pověz mi Kačenko, který pak je den Páně. — Kačenka: To já nevím. — Učitel: Nu, kdypak chodí maminka do kostela. — Kačenka: Když má nový klobouk.

Soucit.

Pradlena (k přítelkyni která samotná v prádelně pracuje): "Ale paní sousedko, neboli vás huba, když celý den nemážete si pohovořít!"

Z přírodovědy.

Profesor (ukazuje kostru osla): Pánové, minule přišli jsme až na psa; nyní prosím pozorajte osla, jehož před sebou máte.

Stěšt.

A. "Ty máš přece jen dobře Máš staré víno i staré peníze." — B. "Ano, jen že, abych obě dostal musil jsem si též vzít starou ženu."

Přívoděti.

Smělý zvíhák k neznámé hochě dáme na procházce: "Směl bych mítí to potěšení býti po cestě vaším společníkem?" — Dáma: "Děkuji; jak vidíte jest to místo již zajmuto. Pojď sem Azorku!"

Šarlatanství.

Farář: "Nu, sousede, jak je s očima? Pomáhá zážračná voda, kterou jsem vám poradil?" — Soused: "No, velkým pane! Já již neopotřebil. Doktor mi řekl že by mi nic nepomohla; abych raděj jedl silnou stravu a pil denně několik sklenice vína, že mi zrak osělil." — Farář: Nesmysl! Kdyby silná strava a víno zrak seslivalo, musil bych já už skra zeď vidět!"

JESTLI CHCETE PRAPOR

hedvábný koupiti pro spolek, a nejlépeho hedvábi, vkusně a elegantně provedení, příte o cenik na GILBERT HUBBARD & CO. CHICAGO ILL.

ČICAGO ILL. CHICAGO ILL. CHICAGO ILL.